

ԱՂՕԹՔ ՎԱՍՆ ՀԱՅ ԵԿԵՂԵՑԻՈՅ

Տէր, պահէ՛ Տունը հրաւակեօր, ոյր կառոյցին կազմն ու ծիր
 Փողփողենէջ լոյսիդ շողովը դուն ինքնին զրծեցիր,
 Ու կամեցար որ փոքրիկ Հօսրդ զայն ընէ ապաստան
 Խարխլած կեանքին իր եւ հոգւոյն՝ իրեւ Տապան փրկութեան:
 Փութա՛, հասի՛ր, այցելութեան ժամ է արդ, Տէր ապաւեն,
 Տե՛ս վիճես ու մահն, աղէսն ու չարն ի՛նչպէս իր դէմ կը դաւեն:

Փըրթած՝ ժայռէն ան իր հիմքին, զերդ հողմակոծ նաւ մը մութ՝
 Մերթ լոյծ լեռանց բարձրերը, մերթ դէպի անդունդ խորամոտ,
 Ցասկոս ու խօշ կոհակներուն մէջ կը ծեծուի տարութիւն,
 Մինչ հրգորները ափունքէն զայն կը դիտեն անտարբեր:
 Կարկառէ՛ աչքդ, Տէր, փրկէ՛ զայն խութիւն, հէնքէն,
 Թո՛ղ խաչանիւ խարխսխիդ տեսքը իր մէջ Յոյսըդ հրահրէ:

Հաւ՛ւք. չէ խըլուած դեռ անոր կայմը իր կայէն ամրակոյն,
 Չէ պատրաստ առագաստին դեռ թռչարանը մափուր,
 Չեն յօռնուած կապարանները հաստապինդ զիտներուն,
 Չի դեռ դեկին դամբարն — Հաւասքը — կը հեւայ մէջն անմուն:
 Բայց կը գոռայ մըրքիկն իր շուրջ, մաւայն է պատեր իր չորս դին.
 Խաղաղութեան Տէր, շունչդ լոկ կրնայ սաստել անդունդին:

Խառակներ բուխ, զերդ գազաններ յուշկապարիկ, փրփրազայր
 Յորձանքներէն յանկարծ ցըցած դուրս գլուխներնին բազմասայր,
 Կը մըղձկոտեն սիրտերն անոնց որ հոն մըթնած երկնից տակ
 Կը գալարուին զահանգանքովը վիհներուն անյասակ:
 Տէր սիրոյ, ոյր սրբին ծնունդն է ամէն ինչ որ է բարի,
 Պիտի ներե՞ս որ ողջ ազգի մ'հոգին այսպէս խաւարի:

Համայէ՛, եւ պիտի ալեաց կիրքերն ադի խաղաղին,
 Ու նաւն յոյսիդ առասանով պիտի զըսնէ իր ուղին.
 Պատէ՛ քրիստոս ամպերուն դէզն, որ կը ծածկէ հորիզոնն,
 Որ ան տեսնէ նոր զարունի մը փառքերուն ծաղկիլն հոն:
 Տէր զըթութեան, սիրտերն ամէն, թեւերն ամէն դէպի Քեզ
 Են սեւեռուած, քաղցր ակնարկիդ ըսպասումովն ըղձակէզ:

.

Ազգ Հայոց, ազգ իմ սիրական, պահէ՛ Հաւասքդ, Յոյսդ ու Սէրն,
 Աստուծային Հոգւոյն բըղխումնն երեւակ այդ սուրբ սեօր եւ սեռն.
 Պիտի կանգնի իր հիմունքէն սասանած Տունը նորէն,
 Պիտի բերկրին անոր ի տես դարձեալ սիրտերն համօրէն,
 Փըրած չէ գահը. չէ կոտրած մականը սուրբ. ողջ եւ դեռ.
 Սըրբէ՛ արցունքդ, հայէ՛ երկինք. ամպն է արդէն փարատեր:

Թ.